

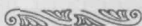
In tako gre naprej. Pri vsem, kar imamo dobrega in imenitnega, zahvaljujmo Boga, ki nam je dal, ali naklonil dobre ljudi, da so nam preskrbeli. Ko bi si hotel utajiti dobroto, si nehvaležen; ko bi jo pa sam sebi pripisoval, si prevzetan. Ponižnost je resničnost.

Po drugi strani pa še pomisli na svoje napake, slabosti in zanikarnosti, ki jih pa res moraš pripisovati sam sebi. Pomisli tudi, za koliko bi bil še slabši in zlobnejši, ko bi te Bog ne bil podpiral s svojo milostjo. Ko boš prav spoznal to resnico: Vse dobro od Boga, slabo pa od mene samega, — oh, potlej boš tako lahko ponižen!

Ponižen biti se torej ne pravi zavreči samega sebe, kakor nespametni prevzetneži trde, marveč le prav se spoznati in pravično se soditi. Torej nauči se prav misliti, pa boš znal — ponižen biti!

Pomni: Ponižen je tak človek, ki spozna in prizna, da sam iz sebe, brez božje pomoči in brez pomoči drugih ljudi ni nič in ne more nič. Pri tej čednosti mora oboje sodelovati: glava in srce — spoznanje in volja. Kar opazi ponižni človek na sebi dobrega, to pripisuje Bogu, kar je slabega, pa sam sebi.

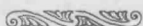
Navadno razločujejo učitelji bogoljubnega življenja trojno stopnjo ponižnosti. Na prvi stopnji je oni, ki spozna svojo malovrednost in ničevnost ter jo zadovoljno priznava in odobrava. Drugo, višjo stopnjo je dosegel oni, ki mirno prenaša, če drugi o njem mislijo in sodijo tako nizkotno in poniževalno. Na tretjo, najvišjo stopnjo pa so se povzpeli oni blagi ljudje, ki so celo veseli zaničevanja in poniževanja in iščejo priložnosti, da bi bili poniževani in zaničevani, kakor iščejo drugi časti, hvale in povikševanja.

Zapisnik življenja.

Neka izvrstna mati je opazila pri svoji mali hčerki semtertja kako napako, ki ji ni bila všeč. Tudi posvarila jo je že večkrat radi tega. Pa ni kaj posebnega izdalo. Zdaj si izmisli ta-le pomoček.

Pokliče jo predse, ji zopet očita njene pregreške ter pristavi: »Odslej bom zapisovala tvoje pregreške v posebno knjižico, ki bo nekakšna zgodovina tvojega življenja, pa jih bom očitno prečitala pri kosilu, ko bo zbrana vsa družina.« To je bil izvrsten pomoček. Da bi ne žalila mame, da bi se ne bilo treba sramovati pred vso družino, se je zelo potrudila, da bi opustila vse svoje napake in si pridobila lepih lastnosti. To je trdno sklenila, da mora biti lepa zgodovina njenega življenja. Seveda jo je polagoma poučila njena mati, da mora biti pridna, ne le da bode v dobrem kreditu pri ljudeh, marveč tudi pred Bogom. Iz ljubezni do Boga in ljube Matere božje naj se premaгуje v vseh izkušnjavah in težavah. Vzorno je bilo njeno življenje in krasen je bil v nebesih zapisnik njenih dobrih del in čednosti.

Na vojsko!

Ste že čuli, dragi otroci, morda v šoli, morda doma o križarskih vojskah? Ves krščanski svet se je vzdignil, da premaга nevernike in jim iztrga Sveto deželo, katere so se bili polastili. Mnogo, mnogo graščakov in knezov, celo cesarji in kralji so se udeležili križarskih vojsk. Bog jim je podelil zmago nad Turki, oteli so kraje, kjer je živel naš Gospod, iz rok nevernikov. A sovražnik se je spet vzdignil in jim vzel Sveto deželo nazaj. Po vsem svetu so se na papežev poziv zbirale nove čete, vse si je veselo našivalo rdeče križe na rame, znak križarjev. In glejte, dragi otroci! Gori na Nemškem je zbral neki deček okoli sebe krdelo otrok, ki so bili pripravljene iti nad nevernike. Krdelo se je večalo, kmalu je bila zbrana cela armada bojaželjnih otrok. Na tisoče otrok je hitelo nad nevernike.

Dragi otroci! Na križarsko vojsko kličem tudi jaz, kličem vse, čisto vse otroke cele Slovenije. A ne na vojsko z orožjem, na vojsko z molitvijo. Cela mala Slovenija — vsi molite, molite! Glejte, dragi, vaši očetje, vaši bratje se vojskujejo tam daleč s krutim sovražnikom. Vojskujejo se za dom, za cesarja, a misli